

Αριθμός 1128/2006

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α` Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές : Δημήτριο Σουλτανιά, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Ιωάννη Βερέτσο, Χρήστο Γεωργαντόπουλο, Βασίλειο Ρήγα και Μιχαήλ Μαργαρίτη, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 20 Φεβρουαρίου 2006, με την παρουσία και της Γραμματέως Ελένης Γιαννέλη, για να δικάσει μεταξύ :

Της αναιρεσείουσας : Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «.....»», που εδρεύει στο Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Γεώργιο Μωράτη.

Της αναιρεσίβλητης : Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «.....»», που εδρεύει στο Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Κρίτωνα Μεταξόπουλο, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 10-7-2001 αγωγή της ήδη αναιρεσείουσας, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκε η 1382/2004 απόφαση του ίδιου δικαστηρίου, την αναίρεση της οποίας ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 15 Οκτωβρίου 2004 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αιτήσεως αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Μιχαήλ Μαργαρίτης ανέγνωσε την από 6 Φεβρουαρίου 2006 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την παραδοχή της αιτήσεως αναίρεσεως. Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως και την καταδίκη της αντιδίκου της στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Πράγματα, τα οποία δεν έλαβε υπόψη το δικαστήριο, παρόλο που προτάθηκαν, και εντεύθεν ιδρύεται ο αναιρετικός λόγος του άρθρου 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ, είναι πραγματικοί ισχυρισμοί που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και στηρίζουν κατά το νόμο αγωγή, ένσταση ή άλλη αυτοτελή αίτηση ή ανταίτηση των διαδίκων προς παροχή έννομης προστασίας. Εξ άλλου, με την επί μακρό χρόνο σταθερή εκδήλωση ορισμένης συμπεριφοράς ή συγκεκριμένου τρόπου ενέργειας δημιουργείται συναλλακτική συνήθεια, η οποία παρόλο που δεν προάγεται σε κανόνα δικαίου (έθιμο), εφόσον η προς αυτή συμμόρφωση δεν γίνεται με τη συνείδηση περί της αναγκαιότητάς της ως δικαίου, χρησιμεύει για την ερμηνεία ή συμπλήρωση των δικαιοπραξιών, εφόσον οι συναλλασσόμενοι εντός του κύκλου, όπου έχει επικρατήσει η συνήθεια, λογίζονται ότι την γνωρίζουν και την αποδέχονται, αν σαφώς δεν εκφράστηκαν αντιθέτως. Στις εξωδικαιοπρακτικές ενοχές, όπου η ευθύνη στηρίζεται στην παραβίαση των χρηστών ηθών, η ύπαρξη της εν λόγω συνήθειας μπορεί να αποτελέσει προσδιοριστικό στοιχείο των χρηστών ηθών. Το δικαστήριο συνεπώς, οφείλει, εκτιμώντας το σύνολο των περιστάσεων υπό τις οποίες φέρεται ότι

τελέστηκε η αντικείμενη στα χρηστά ήθη προσβολή, να συνεκτιμήσει και τις τυχόν προτεινόμενες συναλλακτικές συνήθειες, για τον προσδιορισμό των χρηστών ηθών στο συγκεκριμένο κύκλο συναλλαγών. Περαιτέρω, η σύμβαση της κατ' αποκλειστικότητα συνεργασίας του καλλιτέχνη με ορισμένη δισκογραφική εταιρία, με αντικείμενο την υποχρέωσή του να ηχογραφεί μουσικούς δίσκους ενέχει τα στοιχεία της σύμβασης έργου, αφού τα μέρη αποβλέπουν στο αποτέλεσμα και όχι στην παροχή της εργασίας του και συνεπώς, δεδομένου ότι δεν προβλέπεται η μονομερής λύση αυτής με την καταγγελία του εργολάβου (arg. a contrario από το άρθρ. 700 ΑΚ), η παρά του καλλιτέχνη γενόμενη καταγγελία πριν από την εκτέλεση του έργου δεν επιφέρει τη λύση της σύμβασης, αλλ' αποτελεί εκδήλωση απόφασης αυτού να μην εκπληρώσει τις συμβατικές του υποχρεώσεις. Ο καλλιτέχνης (εργολάβος), μόνο σε περίπτωση υπερημερίας του εργοδότη (δισκογραφικής εταιρίας) δικαιούται, αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 383 ΑΚ, να δηλώσει ότι υπαναχωρεί από τη σύμβαση, οπότε αυτή λύεται κατά το άρθρο 389 εδ. β ΑΚ. Με το δεύτερο μέρος του δεύτερου λόγου της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα, επικαλούμενη τον αναιρετικό λόγο από το άρθρο 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ, αποδίδει στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση την πλημμέλεια ότι δεν έλαβε υπόψη τον ουσιώδη ισχυρισμό της που πρότεινε προς θεμελίωση της αγωγής της (2η σελ. τελευτ. παράγρ.) ότι υπήρχε συναλλακτική συνήθεια της δισκογραφικής αγοράς, σύμφωνα με την οποία επιβάλλεται να παραλείπεται από κάθε εταιρία η κυκλοφορία δίσκων καλλιτεχνών που δεσμεύονται με άλλη εταιρία, πριν καταστεί με ασφάλεια βέβαιη η λήξη τέτοιας συμβατικής δέσμευσης. Ο ισχυρισμός αυτός, όπως προκύπτει από την απόφαση του Πρωτοδικείου, δεν ερευνήθηκε καθόλου από αυτό. Είναι συνεπώς βάσιμος ο λόγος αυτός αναιρέσεως κατά το μέρος του αυτό.

II. Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να αναιρεθεί η απόφαση του Πρωτοδικείου, ακολούθως δε παραπεμφθεί η υπόθεση προς περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές, εκτός εκείνων που εξέδωσαν την αναιρουμένη απόφαση (άρθρο 580 παρ. 3 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 31 του ν. 2172/1993).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την απόφαση 1382/2004 του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Παραπέμπει την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Πρωτοδικείο, συντιθέμενο από άλλους δικαστές. Και

Καταδικάζει την αναιρεσίβλητη στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσείουσας, την οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων πεντακοσίων (1.500) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 9 Μαρτίου 2006. Και

Δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του στις 5 Ιουνίου 2006.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ